

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Όδος Πατησίων αριθ. 3.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, αρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σανδης, (συνέχεια), μετάφρασις *Ι. Ι. Σκυλίση*. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετά εικόνας, συνέχεια), μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμάρ, (συνέχεια), μετάφρασις Δηλ. — ΑΣΠΡΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ υπό Ε. Κ. Ασωπίου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτά :

Έν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8:50
έν τῶ εξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐκεῖ μέσα, ἀπέθανε (σελ. 28).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ι. Ίσιδ. Σκυλίση*.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Η'

Έφθάσαμεν εις τήν Γενέσθην, ὅπου καί ἐμείναμεν ὅσον ἀπαιτεῖτο ὅπως ἀναπαυθώμεν. Πάραυτα εἰσεδύσαμεν εις τὰ ἐνδότερα τῆς Έλβετίας, ὅπου μάς ἔλειψε πᾶσα ἀνησυχία μήποτε μάς ἐκυνήγουν καί μάς ἀνε-

καλυπταν. Ἀπότου ἐφύγαμεν ὁ πόθος τοῦ Λεώνη ἦτο νά εὔρη ἄσυλον τι ἀγροτικόν καί εἰρηναῖον μετ' ἐμοῦ, ἐκεῖ δέ νά ζήσῃ διὰ παντός ζωὴν ἔρωτος καί ποιήσεως. Τό γλυκὺ τοῦτο ὄνειρόν του ἐπραγματοποιήθη. Εὐρήκαμεν εἰς μίαν τῶν κοιλάδων τῆς Μείζονος Λίμνης (lac Majeur) ἕνα οἰκίσκον ἀπὸ τοὺς ζωγραφικωτάτους εἰς θέσιν ἀληθῶς μαγευτικῆν. Μὲ ὀλιγώτατα ἐξόδα τὸν ἐπεσκευάσαμεν ἐσωτερικῶς ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον, λαβόντες τον ὑπ' ἐνοίκιον ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀπριλίου. Ἐκεῖ ἐπεράσαμεν παν-

ευδαιμόνως ἐξ ἡμέρας, διὰ τοὺς ὁποίους θά εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ἐφ' ὄρου ζωῆς, ἂν καί ἀκριβῶς ἔπειτα τοὺς ἐξηγόρασα.

Ἡμεθα μόνοι, κατὰμονοι καί μακρὰν ἀπὸ πάσης σχέσεως μετ' τὸν κόσμον. Μᾶς ὑπῆρτεν ἐν ἀνδρόγυνον νεόνυμφον καί αὐτό, ὅλον χαρὰ καί υἰγια. Ἡ γυναῖκα ἐφρόντιζε διὰ τὸ νοικοκυριό της καί τὸ μαγειρείο, ὁ ἀνδρὰς ὠδήγει εἰς τήν βοσκή μίαν ἀγελάδα καί δύο γίδας· αὐτὸ ἦτο ὄλον μας τὸ πάλμιον. Ἡλέμεγε τὸ γάλα καί κατεσκεύαζε τυρί. Ἐξηγερόμεθα τοῦ ὕπνου ἐ-

νωρίς, και, όταν ο καιρός ήτο καλός, έπρογευμακιζάμεν εις μίαν θέσιν όλίγα βήματα παρέκει τής οικίας, εις ένα τερπνότατον άγρον του οποίου τά δένδρα, όλα παρητημένα εις την επιμέλειαν τής φύσεως, έβαλλαν κατά πζσαν διεύθυνσιν τούς δασείς των κλώνος, καρπούς μόν όλίγους, άνθη δέ διδοντας και φύλλα πολλά. Έπειτα έπροχωρούμεν εις περίπατον κάτω εις την κοιλάδα, ή άνεβχίναμεν τά βουνά. Όλίγον κατ' όλίγον έσυνειθίσασμεν νά κάμνωμεν μακρός έκδρομάς, και καθεκάστην έπροβαίναμεν προς άνακάλυψιν νέος τινός τοποθεσίας. Αι όρεινά χωρία τουτο έχουν τó εύχρηστον ότι πολύν καιρόν έμπορεί τις νά διατρίψη εις αυτούς, έως νά γνωρίση όλα τά κρυπτά και όλα τά κάλλη των. Είς τάς μεγάλας έκδρομάς μζ ήκολούθει και ό φαίδρος άρχιτράκλιός μας, ό Ίάννης, φέρων ένα καλαθί με φραγητά, και ουδέν ήδονικώτερον εκείνων των συμποσιών μας επάνω εις τά χόρτα. Ό Λεώνης ήτο δύσκολος μόνον περι τήν έκλογήν του τραπεζαριου, ως αυτός έλεγε, δηλαδή του τύπου του καταλληλοτέρου προς στρώσιν του τραπεζομανδιλίου. Τέλος πάντων, ήταν εις τó πρανές μζς φάραγγος εύρίσκαμεν μικρόν τι επίπεδον μέρος, στολισμένον από δροσεράν χλόην, και όμοι προφυλαγμένον κατά τού άνέμου και του ήλιου, έχον δέ και θέαν τερπνήν και βυάκιον πλησίον του εύωδιαζον από τά άρωματικά φυτά, έστρωθεν αυτός ό ίδιος τó λευκόν τραπεζομανδύλλον και επ' αυτού τά φραγητά μας. Έστελλε τόν Ίάννην νά μαζεύση χαμικίερασα και νά βάλη τó κρασί εις τó ψυχρόν νερόν του άφρώδους χειμάρρου, και ήναπτε τó οινόπνευμα ενός μικρού πυραύνου όπου έβαλλε νά βράσουν αύγά νωπά, ως κ' εγώ, μετά τó κρύον κρέας και τά όπωρικά, του έτοιμάζα έπειτα δια του αυτού μέπου καφέ εξίχρετον. Είς τρόπον ώστε άπελαύαμεν κζπως και των αγαθών του πολιτισμού έν τφ μέσω των μυθιστορικών καλλονών τής έρήμου.

Όποτε πάλιν ό καιρός ήτο κακός, ως μζς συνέβη πολλάκις κατά τάς άρχάς τής άνοιξεως, ήνάπταμεν μεγάλην πυράν χάριν προφυλάξεως τής κατοικίας μας, ως κκετσκευασμένης από ξύλα ελάτου, κατά τής ύγρασίας· περιεκυκλούμεθα από άντήνεμα (paravents), τά όποια κατασκευάζεν ό Λεώνης καρφόνων αυτά και ζωγραφών αυτός ό ίδιος. Έπίναμε τέι, ένφ δέ έκείκος εκάπνιζε με μακράν τόσην μίαν πίπαν τουρκικήν, έγώ τφ άνεγίνωσκα. Αύτάς μας τας ήμέρας ώνομαζάμεν τας *φλαμαρδικάς* μας· και τοι όχι ζωηραι ως αι άλλαι, ίσως όμως ήσαν γλυκύτεραι. Ό Λεώνης κατείχε θαυμασίως την έπιστήμην του νά διακρυθμίζη τόν βίον εις τρόπον ώστε νά τόν καθιστφ εύκολον και εύχρηστον. Από πτωίως ένησχόλει την ενεργότητα του πνεύματός του εις τó σχέδιον των τής ήμέρας εκείνης πραγμάτων, προσδιορίζων την ώραν εκάστου, άφου δ' έτελείωνε τó σχέδιον τουτο ήρχετο και με τó υπέβαλλε. Τό εύρισκα πάντοτε θαυμασίον, και πλέον δέν εξετρεπόμεθα τουτου.

Όυτω πως ή άκηδία, εξ ής πάντοτε πάσχουν οι έρημίται και αυτοι οι έρασταί όταν μείνουν κταμένοι, ή μζς· διόλου δέν είχαν ένοχλήσει. Ό Λεώνης έγίνωσκε τί έπρεπε ν' άποφεύγη και τί ν' ακολουθη όπως σωζή τής ψυχής την ειρήνην και του σώματος την εύεστώ. Μ' έδίδασκε ταύτα με την άξίχαστον εκείνην προσήθειάν του, και, εις αυτόν ως δούλη προς τόν δεσπότην αύτης ύποταταμένη, ουδέποτε ήναντιούμην εις οίανδήποτε έπιθυμίαν του· διό και αυτός πάλιν μ' έλεγε, ότι ουδέν γλυκύτερον τής ανταλλαγής των διανοημάτων μεταξύ δύο όντων ανταγαπωμένων, άλλ' όμως και εις αυτό άν γίνη κατάχρησις δύναται νά άποβή τó χειρίστον. Είχε λοιπόν κανονίσει τάς ώρας και τούς τόπους των συνδιαλέξεών μας. Όλην την ήμέραν ειχαμεν ένασχόλησιν· έγώ έφρόντιζα τά του οικου, έτοιμάζα εις τόν άνδρα μου όρεκτικά λιχνεύματα (*di friandises*) ή έσιδηροπάτουν έγώ αύτή τά άσπρόρροχά του. Άκρως ήρέσκετο εις αυτά τά μικρά τής πολυτελείας, και διπλασίας τιμής αξία τά έθεώρει εις τó βαθός του έρημητηρίου μας.

Έκείνος δέ πάλιν προοικονόμει όλα μας τά χρειώδη ή θεράπευεν όλας τας έλλείψεις τας εκ τής μοναξίας μας. Έπετηδέυετο εις όλας τας τέχνας άρκούντως· κατεσκεύαζεν έπιπλα ως ξυλουργός, έθιγεν εις τόν τόπον των κλειδωνιάς, έστηνε διαφράγματα από ξύλινα πλαίσια με χροτία προσκολλημένα επ' αυτών και ζωγραφημένα, κατώρθωνε νά μη καπνίζουσ αι έστίαι, ένεκέντριζε δένδρα όπωροφόρα, διηύθυνε περι τόν οικίσκον μας τó νάμα βυακίου τινός. Άκαταπαύστως κατεγίνετο εις κάτι ώφέλιμον, και πάντοτε ήύδοκίμει. Όταν δέν ειχε νά κάμη μεγάλας τοιαύτας εργασίας, εκάθητο και έζωγράφει· εύσυνθετε χαριστάτας τοπογραφίας, τά σχεδιάσματα άτινα επί των περιπτών έχαράτταμεν εις τάς δέλτους των λευκωμάτων μας. Ένίοτε περιφερόμενος εις την κοιλάδα μόνος εύσυνθετε στίχους, έπειτα ήρχετο και με τούς άπηγγελλε. Συχνά μ' εύρισκεν εις τόν σταυλον νά έχω την ποδιά μου πλήρη χόρτων άρωματικών, τά όποια έτρωγαν λαιμάργως αι γίδες, αι ώραιαι προστατευόμεναι μου, εις τά γόνατά μου επάνω. Τουτων ή μεν ήτο λευκή και όλως άκηλίδωτος· ώνομάζετο *Χιόνα* και ειχε τó ήθος ήμερον και μελαγχολικόν· ή δέ άλλη κίτρινη ως δουράς με μαύρους τους πόδας ως και τó γένειον. Αυτή ήτο νεωτέρα· αυτης ή φυσιογνωμία ειχε τί ατίθασον και δυσκοινηνητον· την ώνομαζάμεν *Ζόρκα*. Η άγελάδα ώνομάζετο *Πασχολιά* ήτο κόκκινη με ραβδώσεις μαύρας από την ράχιν προς τά κάτω, καθώς αι τίγρεις. Έσήκωνε την κεφαλήν τής και την έθετεν υπεράνω του ώμου μου, και όσάκις ό Λεώνης μ' εύρισκεν εις εκείνην την θέσιν, με άπεκάλει την έν τή φάτην Παρθένου του. Μ' έρριπτε τó λευκωμά μου και με ύπηγόρευε τούς στίχους του, σχεδόν πάντοτε προς έμέ άπευθυνομένους. Μ' έφαινοντο θεσπέ-

σιοι, και θα ήσαν τοιούτοι· εξύμνουν τόν έρωτα και την εύημερίαν. Ένώ τους έγγραφα, εκλαία σιωπηλά· άφου δ' έτελείωνα, «Αί, μ' έλεγεν ό Λεώνης, πέ φαίνονται κκκοί;» Είς άπάντησιν ήγειρα προς αυτόν τó πρόσωπόν μου δακρύβρεκτον· έγέλα και με κατεφιλει.

Έκάθητο έπειτα επί τής μοσχυόβλου φορβής και με άνεγίνωσκε ζένος ποιήσεις, μεταφράζων αυτάς συγχρόνως με τάχος και ακρίβειαν άκτανόητον. Άκρωμένη εκλωθα λινάρι εις τó σκίοφως έκείνο του σταυλου. Έπρεπε νά γνωρίζη την άκραν καθαριότητα των έλβετικών γούλων ώστε νά καταλάβη διατί εκλέγαμεν εκείνον ως θάλαμον. Τόν διήρχετο δροματόν τρυάκιον αναβλύζον άπ' ένα βράχον· αυτό λοιπόν εξέπλυε τó έδαφος άδικαίπτως και μζς κατέτερε με τόν μικρόν φλοισβόν του Περιστέρια ήμερα, χειροθήη, ήρχοντο εκεί και έπιναν εμπρός εις τούς πόδας μας, και, υπό την μικρήν καμάραν δια τής όποιας είσήρχετο τó νερόν, τολμηρά σποργήτια έπροχώρουν δια νά λούσουν τά πτερά των και νά κλέψουν κένενα σπειρέ. Όταν εκάμε πολύν καύσωνα, τó μέρος έκείνο με τά παράθυρα όλα άνοικτά ήτο τó δροσερώτερον, ένφ πάλιν κατά τάς ψυχράς ήμέρας του χειμώνος, ότε και αι ελάχισται όπαι ήσαν φραγμέναι με άχυρον και με πετιόδα, αυτό ήτο τó θερμώτερον. Πολλάκις ό Λεώνης, ένφ άνεγίνωσκεν, άπεκοιμάτο εκεί, επάνω εις τó νεοθήριστον χόρτον· παρήτουν δ' έγώ τó έργον μου και εθαύμαζα την ώραιάν του μορφήν, ήν έτι μάλλον εξηγουέριζε και ή γαλήνη του ύπνου.

Κατά τας ήμέρας εκείνας τας ουτω περιουσίους, έλαλύμεν όλίγον άν και πάντοτε σχεδόν όμοι άντηλλάσσαμεν γλυκείς τινας λόγους συντόμους και άμειβιαώς ένεθαρρυνόμεθα εις τά έργα μας· άλλ' άφου επήρχετο ή έσπέρα, ό Λεώνης καθίστατο τó μεν σώμα ράθυμος, τó δέ πνεύμα βέκτης. Κατά τας ώρας ταύτας ήτο όλος έράσμιος. Κοπιασμένος από τόν κάματον τής ήμερησίας εργασίας, εξήπλωνετο επί τής πόας παρά πόδας μου, ένφ έγώ εκάθημην εις τó πρανές του βουνου, όλίγον παρέκει τής οικίας μας, και ουτως έβλέπαμεν την λαμπράν δύσιν του ήλιου, την μελαγχολικήν τής ήμέρας παρακμήν και την σοβαράν και πάνδημον τής νυκτός επικράτησιν. Ηξέυραμεν την στιγμήν τής άνατολής όλων των άστρων και από ποίαν άκρώρειαν εκκστον αυτών έμελλε νά προβάλη την μαρμαρυγήν του. Ό Λεώνης ήτο έγγρατστατος τής άστρονομίας, άλλ' ό Ίάννης ουχ' ήτοον και κατείχεν αυτην την επιστήμην των άγραυλούντων ποιμένων καθώς αυτός ήξευρε, κ' έδιδεν εις τά άστρα άλλα όνόματα, πολλά των όποιων ποιητικώτερα και έκφραστικώτερα των ιδικων μας. Άφου ό Λεώνης ήστειζετο άρκετά με την άπλοϊκήν του Ίάννη σχολαστικότητα, τόν έστελλε νά παίξη επί τής φλογέρας του κάτω, εις τούς πρόποδας του βουνου, βουκουλικούς ήχους ατινες μακρόθεν ήκούοντο γλυκείς όσον δέν

ἢ ποτε νὰ φαντασθῆς. Αὐτοὺς ἀκρωμένους ὁ Λεώνης ἐβουθίζετο ὡς εἰς ἔκστασιν· ἔπειτα δὲ ὅταν κατεσκίαζε πλέον τὰ πάντα ἡ νύκτα, ὅταν ἡ σιωπὴ τῆς κοιλάδος δὲν διαταράττετο ἀπ' ἄλλο τι, εἰμὴ ἀπὸ τὴν κλαυθμηρὰν φωνὴν πτηνοῦ τινος τῶν σπιλάδων, ὅταν αἱ πυγολαμπίδες ἀνέλιδαν τὸ φῶς των ἐντὸς τοῦ χόρτου τριγύρω μας καὶ ὑπόθερμός τις ἀῆρ περιεπλανᾶτο μεταξὺ τῶν ἐλάτων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, ὁ Λεώνης ἐφαίνετο ὡς νὰ συνήρχετο ἀπὸ ὄνειρον ἢ ὡς νὰ ἐξύπνα εἰς ἄλλην ζωὴν. Ἡ ψυχὴ του ἀνεπλέγετο, ἡ περιπλοχὴ ὀμιλίᾳ του μὲ κατεπλημμύρει· ἐλάλει ἐνθουσιωδῶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, πρὸς τοὺς ἀέρας, πρὸς πᾶσαν ἡχὴ τῶν πέτρων, πρὸς τὴν φύσιν σύμπασαν, ἢ μὲ ἀπηύθενε τοὺς ἡδίστους τῶν λόγων, λόγους οἵτινες μὲ κατεβάκχευαν.

— ὦ! πῶς ἠμπόρουσαν νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ, τὸν μοναδικὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸσον εἰς τὰς καλὰς καθῶς καὶ εἰς τὰς κακὰς του ἡμέρας; Πόσον τότε ἦτο ἐράσιμος, πόσον ἀρκίος! Πόσον καλὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ ἀρνητικὸν τοῦ προσώπου ἐλαφρὸν τι ἠλιόκαυμα σεβόμενον τὸ λευκὸν μέτωπόν του, καὶ τὸ μέτωπον μὲ τὰς ὄφρυς μαύρας ὡς τὸ κτερόν τοῦ κόρακος! Πῶς ἤξευρεν ἄγαπᾶν καὶ πῶς ἤξευρε νὰ τὸ ἐκφράζεται! Πῶς ἤξευρε νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν ἀβυστᾷ ἐπιτεροπῆ! Πῶς νὰ μὴ συλλάβω ἑμὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην; πῶς μὴ συνειθίσω εἰς μίαν ὑποταγὴν πρὸς τὸν ἀπερίοριστον; Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν, τι καὶ ἂν ἔκαμνε εἶχε καλῶς, ἦτο καλὸν καὶ ὠρτῖον. Ὑπῆρχεν ἐλευθέρως, εὐπρόσθετος ἠρωϊκῶς καὶ τοὺς τρόπους ἀβρός· ἐβόρετο ἀνακουφίζων τὴν πενίαν ἢ τὰς ἀπειρίας τῶν πτωχῶν ὅσοι ἤρχοντο καὶ ἔβουαν τὴν θύραν μας. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔβεν εἰς ἕνα χεῖμαρρον ἐκθέσας τὴν ζωὴν ὅπως σῶσθαι ἕνα μικρὸν βοσκόν. Μίαν ἡμέραν καταπεριερέετο εἰς τὰς χιόνιας, μεταξὺ τῶν κινδύνων πρὸς σωτηρίαν ὁδοιπόρον, οἵτινες εἶχαν ἀποπλανηθῆ καὶ ἐδοκίμασαν φωνὰς ἀπελπισίας ἐπικαλούμενοι βοσκίαν. Πῶς, πῶς νὰ ὑποπτευθῶ τὸν Λεώνην ὡς δόλιον; καὶ πῶς νὰ φοβηθῶ διὰ τὸ μέλλον; Μὴ λοιπὸν πλέον μὲ λέγῃς ὅτι ἦτο εὐκολόπιστος καὶ ἀσθενοὺς χαρακτήρας; ἡ ἀνδρειοτάτη τῶν γυναικῶν ἐξουσιώτατος θὰ ἐδουλοῦτο εἰς αὐτόν, ὡς ἐγὼ πάντως κατὰ τοὺς ἐξ ἐκείνου μῆνας ἠρωτῶτός του. Τοιοτοτρόπως ὁ ἔλεγχος καὶ συνειδήσεώς μου ὅτι ἐγκατέλιπα τοὺς νόμους μου καὶ ἡ ἰδέα περὶ τῆς λύπης τῶν ἀσθενῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἕως οὗ ἐβλάσθη ἐξηλείφθησαν. ὦ! πόσον μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Ἡ Ἰουλίττα ἐδῶ διεκόπη καὶ ἐνέπεσεν ἐν πενθίμοις συλλογισμοῖς. Μακρόθεν ἐν ἀπὸ ὀλίγον ἐσήμανε μεσονύκτιον. Τὴν ἐπρόσθετος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῆ. — Ὅχι, ἀναπαύσασθαι, ἂν δὲν ἐβαρύνθης νὰ μὲ ἀκούσης, ἀναπαύσασθαι νὰ εἰπῶ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐβόρεται πρᾶγμα θλιβερώτατον πρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀφοῦ τὸ πᾶν δὲν θὰ αἰσθάνομαι πλέον τίποτε οὔτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἐπὶ ἡμέ-

ρας πολλὰς. Θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν δύναμιν ἣν σήμερον ἀπέκτησα.

— Ναι, Ἰουλίττα, ἔχεις δίκαιον τὴν εἶπα. Ἀπόσπασε τὴν μάχαιραν ἀπὸ τὸ στῆθος σου, καὶ θὰ βελτιωθῆ ἡ ἠθικὴ κατάσταση σου. Ἀλλὰ τοῦτο εἰπέμε, πτωχό μου παιδί, πῶς ὁ παραδόξος τρόπος τοῦ Ἐριέττου εἰς τὸν χορὸν καὶ ἡ ἀνανδρὸς ὑποταγὴ τοῦ Λεώνη εἰς ἐν καὶ μόνον βλέμμα τοῦ νέου ἐκείνου δὲν εἶχαν βάλει εἰς τὸν νοῦν σου κάποιον δισταγμὸν, κάποιον φόβον;

— Τί φόβον ἠμπόρουσαν νὰ συλλάβω; ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλίττα· τὸσον ὀλίγην εἶχα πεῖραν τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς καὶ τῶν διαστροφῶν τῆς κοινωνίας, ὥστε τίποτε δὲν εἶχα καταλάβει ἐξ ἐκείνου τοῦ μυστηρίου. Ὁ Λεώνης μὲ εἶχεν εἶπει ὅτι εἶχε τι μυστικὸν τρομερὸν, ἐξ οὗ ἐφαντάσθη μυστικὰ ῥωμαντικὰ περιπετείας. Τοῦ συρμοῦ τότε ἦτο νὰ γράφονται μυθιστορία καὶ δράματα, ὅπου παρίσταντο ἐπᾶρατα πρόσωπα, νὰ λέγουν καὶ νὰ πράττουν ὅ,τι ἀπίθανον, ὅ,τι ἀλλόκοτον. Ἄλλο δὲν ἐβλεπες καὶ δὲν ἤκουες εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰ διηγήματα εἰμὴ υἱοὺς θεῶν, ὡτακουστάς ἠρωϊκοὺς, φονεῖς καὶ ἀνθρώπους ἐκ τοῦ κατέργου ἐναρέτους. Εἶχα ἀναγνώσει τοιαῦτα τινά. Σκέψου ὅτι ἤμην ἀκόμη παιδί, καὶ ὅτι εἰς τὰ πάθη μου ἡ καρδίκα προέτρεχε πολὺ τοῦ νοῦς μου. Ἐσυμπέρανα λοιπὸν ὅτι ἡ κοινωνία, ὡς μωρὰ καὶ ἀδικος, θὰ εἶχε καταδικάσει καὶ τὸν Λεώνην τις οἶδε διὰ ποίαν ἀφρονα ἀλλ' ἐξοχον πρᾶξίν του, διὰ καὶ ἀκούσιον πταίσματός του, ἢ ἐκ προλήψεως τινος τερατώδους. Σὲ ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἡ κεφαλή μου ἢ πτωχὴ, κεφαλή νεκρῶς ἔτι κόρης, εἶχεν εὖρει εἰς τὸ ἀκατανόητον αὐτὸ μυστήριον θέλητρον τι, πρόσθετον, καὶ ὅτι ἡ γυναικεία ψυχὴ μου ἐξήφθη βλέπουσα μίαν εὐκαιρίαν ὅπως ῥιψοκινδυνεύσῃ τὸ μέλλον τῆς ἀκέραιον πρὸς θεραπείαν ὠραίας τινὸς καὶ ποιητικῆς κακοτυχίας.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν, ὁ Λεώνης θὰ διεκρίνευ αὐτὴν τὴν ῥωμαντικὴν διάθεσίν σου καὶ τὴν ἐξεμεταλλεύθη.

— Ναι, μὲ ἀπεκρίθη, τοῦτο ἔκαμνε ἀφοῦ τὸσον κόπον ὅμως κατέβαλεν ὅπως μὲ ἀπατήσῃ, δὲν ἦτο τοῦτο σημεῖον ὅτι μὲ ἠγάπα, ὅτι ἤθελε τὸν ἔρωτά μου ἀντὶ πάσης θυσίας;

Ἐτηρήσαμεν σιωπὴν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἡ Ἰουλίττα ἐπανελάβε τὴν διήγησιν.

Θ'

Ἐφθασεν ὁ χειμὼν· εἶχαμεν ἀποφασίσει νὰ ὑποστῶμεν τὰς δριμύτητας του μᾶλλον τοῦ νὰ παραιτήσωμεν τὸ ποθεῖν ἡ ἀναχωρητήριόν μας ἐκεῖνο. Ὁ Λεώνης μὲ ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρχεν εὐδαιμονέστερος, ὅτι ἤμην ἡ μόνη γυνὴ ἣν ἠγάπησε ποτέ, ὅτι ἤθελε ν' ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμον διὰ νὰ ζῆσθαι καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ πλησίον μου. Ἡ κλίσις του πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, τὸ πάθος του πρὸς τὴν χαρτοπαιξίαν, ὅλα αὐτὰ ἐξηλείφθησαν, ἐλησμονήθησαν διὰ παντός. ὦ πόσον ἠσθητικὸν

εὐγνωμοσύνην, νὰ βλέπω ἕνα τοιοῦτον λαμπρὸν καὶ ἐπιζήτητον ἄνδρα ἀλύπως ἀπαρνούμενον πᾶν ὅ,τι μεθυστικὸν τοῦ ἐξαστραπτόντος βίου, ἄνδρα τοιοῦτον φιλέορτον, ὅπως ἔλθῃ καὶ περιορισθῆ εἰς μίαν καλύβην μετ' ἐμοῦ! Καὶ ἔσο βέβαιος, δὸν Ἄλατε, ὅτι τότε ὁ Λεώνης δὲν μὲ ἠπάτα πσοῶς. Ναι μὲν ἴσως ἰσχυρὰ αἰτία τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κρύπτεται, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἠδαιμόνευε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναχωρητήριον ἀγαπῶν ἐμέ. Ἡ δύνατο ποτὲ νὰ προσποιῆται ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐξ μῆνας ἐκείνην τὴν γαληνότητα, χωρὶς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν νὰ τὴν ἰδῶ μεταβλημένην; Ἄλλὰ καὶ διατὶ θέλεις νὰ μὴ μὲ ἠγάπα; ἤμην νέα, εὐειδής, εἶχα ἐγκαταλείψῃ δι' αὐτὸν τὰ πάντα καὶ ἔβλεπεν ὅτι τὸν ἐλάτρευα. Ὅχι, δὲν πλανῶμαι πλέον περὶ τοῦ χαρακτήρος του· τὰ ἠξεύρω ὅλα, καὶ θὰ σὲ τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἡ ψυχὴ ἐκείνη εἶναι εἰδεχθεστάτη καὶ ὁμοῦ ὠραιότατη· χαμπεπεστάτη καὶ μεγαλειοτάτη. Ὁ μὴ ἔχων δύναμιν νὰ μισήσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, χρειαῖα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἐρμαιὸν του.

Ὁ χειμὼν ὅμως ἤρχησε μὲ τόσην κακίαν, ὥστε ἀπέβη κινδυνωδεστάτη ἡ διαμονὴ μας εἰς ἐκείνην τὴν κοιλάδα. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡ χιὼν ἀνῆλθεν εἰς τὸν λόφον καὶ ἠπειλεῖ νὰ κατακαλύψῃ τὸν οἰκίσκον μας, ὥστε ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. Ὁ Λεώνης ἐπέμενε νὰ μὴ ἀναχωρήσω μὲν ἤθελε νὰ ἐφοδιασθῆ μὲ τροφὰς καὶ νὰ ὑπερφρονήσῃ τὸν ἐχθρόν· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης καθὸ ἐγγύριος, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἀφεύκτως θὰ ἐχανόμεθα ἂν ὅσον τάχιστα δὲν ἐτρέπομεθα εἰς φυγὴν· ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ἐφάνη παρόμοιος χειμὼν, καὶ ὅτι ὅταν θὰ ἀνελύοντο αἱ χιόνες, τὸ οἰκημᾶ μας θὰ ἐσφράωντο ὡς πετρὸν ἀπὸ τὰς γινοσοστιβάδας, ἐκτὸς ἂν ὁ ἅγιος Βερνάρδος ἔκαμνε τὸ θαῦμά του.

— Ἄν ἤμην μόνος, μὲ εἶπεν ὁ Λεώνης θὰ ἐπερίμενα τὸ θαῦμα· ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦτο μὲ λείπει, ἀφοῦ συμμερίζεσαι τοὺς κινδύνους μου. Ἄβριον λοιπὸν ἀναχωροῦμεν.

— Ἀνάγκη πᾶσα, τὸν λέγω· ἀλλὰ ποῦ θὰ κατευθυνθῶμεν; Θὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ἀμέσως καὶ θὰ μὲ ἀνακαλύψουν. Διὰ τῆς βίας θὰ μὲ φέρουν τότε εἰς τοὺς γονεῖς μου.

— Ὑπάρχουν μυρίαί τροπαὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν νόμων, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης χαμογελῶν· θὰ εὐρωμεν κάνα ἐξ αὐτῶν καὶ ἡμεῖς, μέινε ἡσυχος· ἔχομεν τὴν οἰκουμένην εἰς τὴν διάθεσίν μας.

— Καὶ πόθεν θ' ἀρχίσωμεν; τὸν ἠρωτήσα προσπαθήσασα νὰ χαμογελάσω καὶ ἐγώ.

— Ἀκόμη τίποτε δὲν εἰξεύρω, εἶπεν, ἀλλ' ἀδιάφορον. Θὰ εἶμεθα μὲζῆ· ποῦ εἴπομεθα νὰ ἤμεθα δυστυχεῖς;

— Ἄχ! τὸν εἶπα· ἀράγε θὰ ἤμεθα ποτὲ ἀλλοῦ ὅσον ἐδῶ εὐδαιμόνες;

— Ἐθέλει λοιπὸν νὰ μείνωμεν; ἠρωτήσα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ ἡ εὐδαιμο-

δύνου θά ἤμεθα πάντοτε ἀνήσυχοι, κ' ἐγὼ διὰ σέ καὶ σύ δι' ἐμέ.

Ἐτοιμάσαμεν τὰ πρὸς ἀναχώρησιν ὁ Ἰάννης, ὄλην τὴν ἡμέραν ἦνοιγεν ἐντὸς τῆς χιόνος τὴν ἀτραπὸν δι' ἧς ἐμέλλαμεν νὰ περάσωμεν τὴν νύκτα δ' ἐκείνην με συνέβη τι παράδοξον τὸ ὅποιον πολλακίς ἐφοβήθηκα καὶ ν' ἀναπολήσω εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου μου, εἶχα αἰσθανθῆ τὸ ψῦχος καὶ ἐξύπνησα. Ἐζήτησα πλησίον μου τὸν Λεώνην, ἀλλ' ἔλειπεν ἡ θέσις του ἦτο ψυχρά, καὶ ἡ θύρα τοῦ κοιτώνος ἡμίκλειστος, καὶ ἔμβαιεν ἐξ αὐτῆς ἕνας ἀέρας παγερώτατος. Ἐπερίμεινα ὀλίγας στιγμὰς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λεώνης δὲν ἐφαίνετο, ἠγόρησα, ἠγέρθηκα καὶ ἐνδύθηκα ἐκ τοῦ προχείρου, φοβουμένη μὴ μ' ἐκυρίευσαι παιδαριώδης ἀνησυχία. Ἡ ἀπουσία του παρετεινέτο καὶ τότε ἀπὸ ἀνυπέσβλητον φόβον κατανικηθεῖσα ἐξῆλθα μύλις ἐνδεδυμένη, μ' ἕνα ψῦχος δεκαπέντε βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὑπώπτεισα μήπως ὁ Λεώνης εἶχε πάλιν ἐξέλθει πρὸς βοήθειαν ὁδοιπόρων χαθέντων ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων, ὡς εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγων νυκτῶν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀναζητήσω καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐκράξα τὸν Ἰάννην καὶ τὴν γυναῖκά του, ἀλλ' ἐκοιμῶντο βαθῶν ὕπνον. Ἐλαυνομένη τότε ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν μου, ἐπροχώρησα ἕως εἰς τὴν ὄχθη τῆς μικρᾶς περιοχῆς, ἥτις ὑπῆρχε πέρα τῆς κατοικίας μας περικυκλωμένη ἀπὸ πασσάλους, καὶ ἐκεῖ σταθεῖσα διέκρινα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀμυδρόν τι φῶς ἐπὶ τῆς χιόνος. Μ' ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισα τὸ φανάρι τὸ ὅποιον ὁ Λεώνης ἐκράτει ὁσάκις ἐπεχείρει τὰς γενναίας του ἐκδρομὰς· καὶ ἔτρεξα λοιπὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅσον τάχιστα ἐπέτρεπεν εἰς τὰ βήματά μου ἡ χιὼν, βυθίζομένη ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἐδοκίμασα νὰ τὸν φωνάξω, ἀλλ' ἔτρεμαν τὰ δόντια μου ἀπὸ τὸ ψῦχος, καὶ ὁ ἀέρας μ' ἐκτύπα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μοῦ ἔκοπτε τὴν φωνήν. Τέλος, ἐπλησίασα εἰς τὸ φῶς καὶ ἠμπόρεσα νὰ ἰδῶ εὐκρινῶς τὸν Λεώνην. Ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τὸν εἶχα ἰδῆ ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκράτει μίαν σκαπανήν. Ἐπλησίασα ἔτι πλέον ἡ χιὼν ἀπέπνιγε τὸν κτύπον τῶν βημάτων μου οὕτως ὥστε ἐφθασα πλησίον του ἀπαρτήρητος, ἐπειδὴ ὁ μεταλλινὸς κύλινδρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ φῶς εἶχε τὴν ὀπὴν ἐτραμμένην πρὸς ἐκεῖνον.

Καὶ εἶδα λοιπὸν τότε, ὅτι εἶχε παραμερίσει τὴν χιὼνα καὶ ἀνασκάψει τὴν γῆν διὰ τῆς σκαπάνης του ἦτο δὲ ἕως τὰ γόνατα ἐντὸς τοῦ λάκκου τὸν ὅποιον ἦνοιξε.

Ἡ παρὰδοξος αὐτῆ ἑνασχόλησις κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ μετὰ τὸ δριμύ ἐκείνου ψῦχος μ' ἐπροξένησεν ἕνα φόβον γελοῖον. Ὁ Λεώνης ἐφαίνετο ἐργαζόμενος ἐν πάσῃ σπουδῇ. Ἐκ διαλειμμάτων παρετήρει τρίγυρω του ἀνησυχῶς, καὶ διὰ τοῦτο ἔκυψα ὀπισθεν ἑνὸς βράχου, ἐπειδὴ με κατεφόβισεν ἡ ἐκφρασίς του προσώπου του. Μ' ἐφάνη ὅτι θὰ μ' ἐφόνευεν, ἂν μ' ἐβλεπεν ἐκεῖ.

ῥαὶ ὅσας εἶχα ἀναγνώσει καὶ οἱ ἀλλόκοτοι συμπερασμοὶ ὅσους εἶχα κάμει περὶ τοῦ μυστικοῦ του, ἐπικνῆθαι εἰς τὸν νοῦν μου· ἐνόμισα ὅτι ἐξέθαψε κἀνὲν πτώμα, καὶ παρ' ὀλίγον με ἤλθε λιποθυμία. Ἀλλ' ἀνεθάρρησα κἀπως ὅταν εἶδα ὅτι ἐξηκολούθησε νὰ σκάπτῃ, καὶ νὰ ἀνασύρῃ παρὰ τα μικρὸν τι κιβώτιον θαμμένον εἰς τὴν γῆν. Τὸ περιεργάσθη με προσοχῆν, εἶδεν ἂν ἡ κλειθρία του δὲν ἦτο παραβίασμένη, ἔπειτα τὸ ἐξέφερεν ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ ἤρρησε νὰ βίπτῃ πάλιν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ χῶμα καὶ τὴν χιὼνα, ὀλίγον φροντίσας νὰ κρύψῃ πᾶν ἔχνος τῆς ἐργασίας του.

Ὅταν εἶδα ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὸ κιβώτιόν του εἰς τὴν οἰκίαν, φοβηθεῖσα μὴ ἀνακαλύψῃ τὴν ἄφροναν περιέργειάν μου, ἔφυγα ὅσον τάχιστα ἠμπόρεσα. Ἐσπευσα νὰ βίψω εἰς μίαν ἀκραν τὰ ὕγρα περιβλήματά μου καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην, προσποιουμένη ὅτι ἐκοιμῶμην βαθύτατα ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του· ἀλλ' ὁμως ἔλαβον καιρὸν νὰ συνέλθω ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἐπειδὴ παρῆλθεν ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη ἕως νὰ φανῇ.

Ἔχανα τὸν νοῦν μου εἰς εἰκασίας περὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ κιβωτίου. Ἐξάπαντος, ἔλεγα, θὰ τὸ ἔχει ἐκεῖ παραχῶσι ἀφότου ἤλθαμεν, καὶ θὰ τὸ παραλάβῃ τῶρα ὅπου καὶ ἂν θὰ πᾶμεν ἢ ὡς σωτήριόν τι φυλακτήριον, ἢ ὡς θανατηφόρον τι ὄργανον. Ἐσυμπέρανα ὅτι δὲν θὰ περιεῖχε χρήματα, ἐπειδὴ, ἐνῶ ἦτο ἀρκετὰ ὀγκώδες, ὁ Λεώνης, τὸ εἶχε σηκώσει διὰ μόνης τῆς μιᾶς χειρὸς του ἀκόπως. Ἴσως περιέχει ἐγγράφα, εἶπα. Ἀλλὰ τὸ ἀπορώτερον δι' ἐμέ ἦτο, ὅτι μ' ἐφαίνετο νὰ εἶχα ἰδεῖ καὶ κἀπου ἄλλου τὸ αὐτὸ κιβώτιον. Ποῦ ὁμως, καὶ πότε, μ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ. Αὐτὴν τὴν φοράν, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἐνεχράχθησαν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ἐξ ἀνάγκης, καὶ ἀνάγκης ὀλεθρίας. Ὁλην τὴν νύκτα τὸ ἔβλεπα ἐμπρὸς μου, καὶ ἀφοῦ ἀπεκοιμήθηκα ὠνειρεύομην ὅτι ἔβλεπα νὰ ἐξέρχονται ἀπ' αὐτὸ μυρίων εἰδῶν ἀλλόκοτα πράγματα· τῶρα μὲν παιγιόχαρτα με παρὰδοξα ἐπάνω των σχήματα, τῶρα δὲ ὅπλα αἱματωμένα· ἔπειτα ἄνθη, πτερὰ καὶ τιμαλφῆ κοσμήματα· τέλος, κόκκαλα, ἐγίδνας, τεμάχια χρυσοῦ, ἀλύσεις καὶ σιδηρᾶ στέφανα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸν Λεώνην, καὶ οὔτε νὰ τὸν δώσω ἀφορμὴν νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι εἶδα τίποτε. Πολλακίς με εἶπεν ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐμάνθανα τὸ μυστικόν του, τὰ πάντα μεταξὺ μας θὰ ἐτελείωναν· καίτοι δὲ με νῦχαρίσκει γονυκλιῶς ὅτι ἐπίστευσα εἰς αὐτὸν τυφλῶς, πολλακίς μ' ἔδωκε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἡ ἐλαχίστη περιέργειά μου θὰ τὸν ἦτο μισαρά. Τὴν ἐπιούσαν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ ἡμιόνων, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν κατηυθύνθημεν εἰς τὴν Βενετίαν ἐπὶ ταχυδρομικοῦ ὀχήματος.

Ἐκεῖ κατελύσαμεν εἰς μίαν τῶν μυστηριωδῶν οἰκιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Λεώνης ἐφαίνετο ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του ἐν παντί

καὶ ὡς κεκρυμμένη εἰς μίαν τῶν ἐρημοτέρων συνοικιῶν τῆς πόλεως. Με εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ κατοικία ἑνὸς ἀπόντος φίλου του· με παρεκάλεσε δὲ νὰ ἀνεχθῶ τὸ κατάλυμα τοῦτο ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας μόνον, προσθέσας ὅτι λόγοι σπουδαῖοι τὸν ἠμποδίζαν τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν πόλιν ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, τὸ πολὺ ἐμελλὰ νὰ ἐνοικισθῶ καθὼς ἔπρεπε, καὶ νὰ μὴ ἔχω νὰ παραπονεθῶ διὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του διαμονὴν μου.

Εἶχαμεν ἤδη προαιουτήσῃ ἐντὸς ὕγρα τίνος καὶ ψυχρᾶς αἰθούσης, ὅτε ἀνθρωπότης κακοφορεμένης, δυσαρέστου μορφῆς καὶ τὴν ὄψιν ἀσθενικὸς, παρουσιάσθη λέγων ὅτι ὁ Λεώνης ἔστειλε καὶ τὸν ἐζήτησε. — Ναι, ναι, φιλτατε Θεοδωρε, ἀπήντησεν ὁ Λεώνης ἐγέρθεις καὶ τρέξας πᾶραυτα πρὸ αὐτόν· καλῶς ἤλθες. Μεταβαίνωμεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, νὰ μὴν ἐνοχλοῦμεν τὴν κυρίαν προκειμένου λόγου περὶ ὑποθέσεων.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἔρχεται ὁ Λεώνης καὶ με κατασπάζεται· ἐφαίνετο τεταραγμένος ἀλλὰ καὶ περιχαρῆς, ὡς ἀράμενος νίκῃ τινά.

— Θὰ σὲ ἀφίσω, με εἶπε δι' ὀλίγας ὥρας· πάγω νὰ ἐτοιμάσω τὸ νέον σου κατάλυμα· αὐριον τὸ ἐσπέρας θὰ κοιμηθῶμεν εἰς ἐκεῖνον.

Γ

Ἐλειψεν ὄλην τὴν ἡμέραν· ἐξῆλθε καὶ τὴν ἐπιούσαν πολὺ πρωΐ. Ἐφαίνετο περισχολος, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ φαίδρι ὅσον οὐδέποτε τὸν εἶχα ἰδεῖ. Τοῦτο ἐνεθάρρυνεν ὥστε νὰ ὑπομείνω ἄλλας δέκα ἀνιχνῶς ὥρας, καὶ ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὸ πνευμά μου τὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν μ' ἐπροξένει ἡ σκυθρωπὴ καὶ ψυχρὰ ἐκεῖ κατοικία. Διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἠθέλη μετὰ τὴν μεσημέρι νὰ ἐπισκεφθῶ ὅλα μέρη της. Ἦτο παλαιοτάτη· λείψανα παναρχαίων ἐπίπλων, τάπητες εἰς ῥάκη καὶ εἰκόνες τινὲς καταφαγωμένοι ἀπὸ τὰ πτωκίαι, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφείλκυ τὴν προσοχῆν μου· ἄλλο τι ὁμως πομᾶλλον ἐνδιαφέρον με ἔστρεψεν ἐν ἀκατὸ πνευμά μου εἰς ἄλλους στοχασμούς. Εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἶκοιμηθῆ ὁ Λεώνης, εἶδα κατὰ γῆς τὸ λυθρῦλητον ἐκεῖνον κιβώτιον ἀνεωγμένον καὶ ὅλως εὐκαίρον. Ἡ ψυχὴ μου ἀνεκρίθη ἀπὸ μέγα βᾶρος. Ὁ ἀγνωστος δεικνὸν ὁ ἐγκλειστος εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον λοιπὸν ἀνεπέταξε· καὶ ἄρα ἡ φοβερά μακρμένη τὴν ὁποῖαν ἐνόμισα ὅτι παρὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐνδεδυμένον πλὴν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας! — Δόξαν ἔχη ὁ Θεός! εἶπα μειδιδῶσα, ἡ κιβώτιος τῆς Πανδώρας ἐξελενώθη· μ' ἔμεινε ἐλπίς!

Ἐνῶ ἐτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, ἐπάτη ἕνα τεμάχιον βαμβακίου λησμονηθὲν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἔδαφος ὅπου με ῥάκη χαρτίων μεταξίνων, ὅλων σπυγμένων καὶ ῥιμμένων χαμαί. Συγγνωμῶς ἠσθάνθη ὑπὸ τὸν πόδα πρᾶγμα σκληρόν, ἐντὸς ἐκείνου τοῦ βαμβακίου

καί ἐσκυψα καί τὸ ἐπῆρα μηχανικῶς. Πάλιν ἀπήνητησεν εἰς τὰ δάκτυλά μου τὸ αὐτὸ στερεὸν σῶμα ὑπὸ τὸ βρυθάνιον· τὸ ἀνοίγω, κ' εὐρίσκω μίαν πόρπην κοσμημένην μὲ βραβεῖς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισα ἀμέσως ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν πατέρα μου· ἐνθυμήθηκα δὲ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν πόρπην εἶχα μεταχειρισθῆ εἰς τὸν τελευταῖον χορόν, διὰ νὰ καρφώσω ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν μου ἕνα πέπλον. Τόσον ἐξεπλάγην ἐκ τούτου ὥστε καί τὸ κιβώτιον ἐλησμόνησα τὴν στιγμὴν ἐκείνην καί τὰ μυστικά του Λεώνη, μόνη δὲ μὲ κατεκυρίευσεν ἡ ἀνησυχία διὰ τὰ κοσμήματα ἅτινα εἶχα ἄρει ἐπὶ τῆς φυγῆς μου, καί διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχα φροντίσει πλέον, φρονοῦσα ὅτι ὁ Λεώνης τὰ εἶχεν ἐπιστρέψει πάραυτα. Ἐφριζα ἐκ τῆς ὑποψίας μήποτε ἡ πράξις αὕτη εἶχεν ἀμεληθῆ· καί ὅταν ὁ Λεώνης ἐπέστρεψεν, ἀμέσως τὸν ἠρώτησα ἀφελῶς περὶ τούτου.

— Φίλε μου, τὸν εἶπα, μήπως ἐλησμόνησες νὰ στείλῃς τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα τοῦ πατρός μου εἰς τὰς Βρυξέλλας ἀφοῦ ἀνεγνωρήσαμεν ἀπ' ἐκεῖ;

Ὁ Λεώνης ἐστράφη καί μὲ παρετήρησε μ' ἕνα τρόπον ἀλλόκοτον ὡσάν θέλων νὰ διίδη καί αὐτὰ τῆς φυγῆς μου τὰ μυχαίτατα.

— Τί ἔχεις καί δὲν ἀποκρίνεσαι; τὸν εἶπα· τί παραδόξον βλέπεις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου;

— Πῶς σὲ ἦλθε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν; ὑπέλαβε χωρὶς νὰ διαταραχθῆ.

— Σ' ἐρωτῶ περὶ τούτου, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ σήμερον μὴ ἔχουσα τί νὰ κάμω ἐμβήκα εἰς τὸ δωμάτιόν σου καί ἠύρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατὰ γῆς· ἐξ οὗ ἐφοβήθηκα μήπως ἐντὸς τῆς ταραχῆς τῶν ὁδοιποριῶν μας καί τὴν ἐπὶ τῆς φυγῆς ἀνησυχίαν μας ἐκείνην, ἐλησμόνησες ὁλοτελῶς ν' ἀποστείλῃς καί τὰ ἄλλα τιμαλφῆ κοσμήματα. Ἐεύρεις ὅτι μόλις σὲ εἶχα ἐρωτήσῃ περὶ τούτου· ἡ κεφαλὴ μου ἦτο εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

— Καί ταῦτα λέγουσα τὸν ἔδειξα τὴν πόρπην. Τόσον φυσικὰ τὸν ὠμίλου, καί τόσον ἀπείχα τοῦ νὰ ὑποπτευθῶ τι κακόν, ὥστε τὸ εἶδε καί αὐτός, καί λαβὼν τὴν πόρπην ὄλωσ ἀτάραχος,

— Δὲν εἴμπορῶ, εἶπε, νὰ καταλάβω πῶς ἐγένεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ποῦ τὴν ἠύρες αὐτὴν τὴν πόρπην; Εἶσαι βεβαία ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ πατρός σου καί δὲν ἐλησμονήθη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἀπ' ἐκείνους οἵτινες τὴν ἐκατοίκουν πρὸ ἡμῶν;

— Ὡ! εἶπα, ἰδοὺ τὸ σῆμα (la marque) τοῦ πατρός μου πλησίον τῆς ἐπισήμου σφραγίδος, μόλις ὁρατόν. Μ' ἕνα μικροσκόπιον θὰ διέκρινες τὰ γράμματα.

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν αὕτη ἡ πόρπη θὰ εἶχε μείνει εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὁδοιπορικὰ κιβώτιά μας, καί θὰ ἔπεσε σήμερον τὸ πρῶτ' ἐνφ' ἐτίναζα φόρεμά τι. Εὐτυχῶς εἶνε τὸ μόνον κόσμημα τὸ ὁποῖον ἐπῆραμεν ἐκ παροράματος· ὅλα τὰ ἄλλα ἐνεχειρίσθησαν εἰς ἀνθρώπον τῆς πάσης ἐμπιστοσύνης κατευθυνθέντα εἰς τὸν Δελπέλ, ὅστις

θὰ τὰ παρέδωκεν ἀσφαλῶς εἰς τοὺς γονεῖς σου. Ὅσον δι' αὐτό, στοχαζομαι ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀποσταλθῆ· μόνον θὰ ἀνεβῶνε τῆς μητρός σου τὴν λύπην χάριν ἐνὸς πράγματος ἀσημάντου ἀξίας.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀξίζει τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδας φράγκων, τὸν ἀπεκρίθη.

— Καλὰ λοιπόν, φύλαξέ το, ἕως νὰ σὲ τύχῃ εὐκαιρία νὰ τὸ στείλῃς. Ἐν τούτοις εἶσαι ἔτοιμη; Ἐκλείσθησαν τὰ κιβώτια ὅλα; κάτω, εἰς τὴν θύραν, εἶναι μία γόνδολα, καί ἡ οἰκία σου σὲ περιμένει ἀνυπομόνως· ἦδη ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνό μας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν ἐνὸς μεγαλοπρεπεστάτου μεγάρου. Αἱ βρῆμίδες τῆς κλίμακος ἦσαν σκεπασμένοι μὲ πράσινον τάπητα· τὰ μαρμαρίνα δρύφακτά των, ἀμφωτέρωθεν στολισμένα μὲ πορτογαλέας ἀνθισμένας ἐν πλήρει χειμῶνι καί μ' ἔλαφρα ἀγάλματα, ἅτινα ἐφαίνοντο ὡς κύπτοντα πρὸς χαιρετισμόν μας. Ὁ θυρῶρς καί τέσσαρες ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἐν στολῇ ἦλθαν νὰ μᾶς ὑποδεχθῶν ἀποδοκίμοντας ἐκ τῆς ἀνάτου. Ὁ Λεώνης ἔλαβε τὸν φανὸν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καί τὸν ὕψωσε πρὸς τὰ ἄνω τῆς θύρας ὅπως ἀναγνώσω ἀνωθεν τοῦ περιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν PALAZZO LEONI (μέγαρον Λεώνη) γραμμῆνον διὰ χρυσοῦν γραμμῶν ἐπὶ βάσεως γλαυκῆς.

— Ὡ φίλε μου, ἀνέκραξα τότε· λοιπὸν δὲν μᾶς εἶχε ἀπατήσει; Εἶσαι πλούσιος καί εὐπατρίδης, καί εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν σου;

Ἐπεταί συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἄνθρωπός τις, νέος ἔτι, ὠχρὸς καί αἱματόφυρτος, ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πνέων τὰ λοισθία.

Παραπλευρῶς αὐτοῦ, μοναχός τις, ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν του, ἤκροατο μετὰ κατανύξεως αὐτόν, ἐξομολογούμενον τὰς ἀμαρτίας του.

— Ἄχ! πάτερ μου, ἔλεγεν ὁ τραυματίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς!

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω, τέκνον μου; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματός μου;

— Ἀποθνήσκω!... Θεέ μου!... τὸ αἰσθάνομαι...

— Ὡ! ὦ! παρατρέχεις, τέκνον μου, παρατρέχεις... ἡ πληγὴ σου δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος... Σοὶ τὸ βεβαίῳ ἐγώ!

— Σὺ, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ θνήσκων.

— Ναί, ναί, τέκνον μου... Πρὶν ἢ γίνω μοναχός, ἤμην...

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του, ἀλλά,

ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, προσέθηκε χαμηλοφώνως·

— Ὡ! παρήλθεν ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος καιρὸς!

— Καί πιστεύεις, πάτερ μου, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ, τέκνον μου.

— Γνωρίζω ὅτι εἶμαι πολὺ ἀμαρτωλός.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πολυεύπλαγχνος καί οἰκτίμων!... εἶπεν ὁ μοναχός, ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν... Ἄλλα πρὸ παντός ἀπαιτεῖ νὰ ἦνέ τις εὐλικρινῆς κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμάς.

— Ναί, πάτερ μου... Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ βίός μου ὑπῆρξε σειρά ληστειῶν, ἀρπαγῶν καί κακουργημάτων.

— Διάβολε!...

Καί ὁ δυστυχὴς θνήσκων ἤρξατο ἐξομολογούμενος τῶ μοναχῷ τὰ ἀμαρτήματα αὐτοῦ καί τελευταῖον τὸ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἀποπειραθὲν παρ' αὐτοῦ κακούρηγμα, ὅπερ ἐπέπερωτο, φεῦ! νὰ ἐπιφέρῃ αὐτῷ τὸν θάνατον.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε περᾶνας τὴν ἐξομολόγησίν του ὁ θνήσκων... δός μοι τὴν ἀφεσίν τῶν ἀμαρτιῶν... διότι... αἰσθάνομαι ὅτι... ἀποθνήσκω...

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσει σε, τέκνον μου!...

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν αἰμοσταζόντων χειλέων τοῦ δυστυχοῦς καί ἡ κεφαλὴ του κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἦτο πλέον νεκρός!

Τότε ὁ ἀγαθὸς μοναχὸς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὰς ἐπικηδεῖους εὐχάς. Βεθυθισμένος δὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν παρετήρησε τὸν Ὀλιβιέρον, ὅστις, διαβαίνων τυχαίως ἐκεῖθεν καί ἰδὼν τὸν μοναχὸν προσευχόμενον, ἠννόησε πάραυτα ὅτι κατὶ τι συνέβαινε. Πλησιάζσας δὲ καί κτυπήσας ἐλαφρῶς τὸν ὤμον αὐτοῦ,

— Ἄγιε καλόγηρε!... τῷ εἶπε.

— Ἄρθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ.

— Ἐ!... δὲν ἀκούεις;

— Ὡσεὶ ἄρθρος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξάρθῃσει.

— Ἄγιε καλόγηρε! πιστεύω ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτός ἀνθρώπος ἀντὶ τῶν εὐχῶν σου, ἔχει ἀνάγκην...

— Φεῦ! δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε...

— Ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγνώστου.

— Ἀκριβῶς πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἐνῶ δ' ὠμίλει ὁ μοναχός, ὁ Ὀλιβιέρος παρετήρησε αὐτόν μετὰ προσοχῆς.

— Μοὶ φαίνεται, ἐσκέπτετο ὁ Ὀλιβιέρος, ὅτι οἱ χαρακτῆρές του δὲν μοὶ εἶνε ἄγνωστοι... καί τὴν φωνὴν του... ὦ! τὴν ἔχω καί ἄλλοτε ἀκούσει!...

— Κύριε, ἐπανελάβεν ὁ μοναχός, δὲν νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε καλὸν ν' ἀφήσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ὁδοῦς;

— Τοῦτο ἐσκεπτόμην κ' ἐγώ.

— Γνωρίζω ἐδῶ πλησίον μονὴν τινα τῶν Βερναρδίνων, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐσύστησεν ὁ ἡγούμενος τῶν Μαρμουτιέρων.

Ευαρεστήθητε νά με βοηθήσητε νά μεταφέρωμεν ἐκεῖ τὸ πτώμα τοῦτο, ἔνθα, βοηθούμενος καὶ παρ' ἄλλου τινὸς μοναχοῦ, θά δυνηθῶ εὐκολώτερον νά ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματός μου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀγκυπητέ μου κύριε Μαλκράφτ.

Ὁ μοναχὸς ἀνεσκήρτησε καί, ἐγείρας τὴν καλύπτραν του, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν νέον.

— Εἰς τῶν δύο νέων τῆς Ἀζινκούρτης, ἀνέκραξε.

— Δὲν ἀπατάσθε.

— Ὡ! σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμ' εὐτυχής, διότι σὲ συνήτησα. Τοιοῦτοτρόπως δύνασαι νά βεβαιωθῆς καὶ νά ὁμολογήσῃς εἰς τὸν φίλον σου ὅτι, ὁ Μαλκράφτ, δώσας ἀπαξ τὸν λόγον του, ἐτήρησεν αὐτὸν κατὰ γράμμα, ἂν καὶ τῷ ἐστοίχισεν ἀκριβῶς..

Ἀπὸ δὲ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας, εἶμαι μοναχὸς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως! Ἀλλά, κύριε, πρέπει νά σπεύσωμεν νά φθάσωμεν εἰς τὴν μονήν, διότι, ἂν παρέλθῃ ἡ ὥρα, δυνατόν νά μὴ μας ἀνοίξουν τὴν θύραν, ἂν καὶ ἔχω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ἡγούμενόν μου. Θ' ἀφήσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο εἰς τὸ μέρος ὅπου πρέπει καὶ θά καθήσωμεν εἰς τὸ κελιδίον μου, τὸ ὅποιον βεβαίως θά μοι προσφέρωσιν, ἔνθα θά μοι διηγηθῆς τι περὶ τοῦ φίλου σου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφάνη αὐστηρὸς εἰς ἐμέ, ἀλλὰ τὸν ἀγκυπῶ πολὺ!..

Ἐν τούτοις πρέπει νά σπεύσωμεν.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου.

Καὶ ὁ μὲν Μαλκράφτ ἔλαβε τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν, ὁ δ' Ὀλιβιέρου ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν μονήν τῶν Βερναρδίνων.

ΙΑ'

Ἄκουε ὁ Βισκορνὲ ὁμιλεῖ χωρὶς νά φαίνεται.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁ Ζεβάν ἐξύπνησεν.

Ἦτο μεσονύκτιον.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Ὀλιβιέρου, κατόπιν ὁμῶς ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ φίλος του πολλακις ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νά μεταβῆ ἐσπεύραν τινὰ κατὰ τὰ περίξ τοῦ Πανεπιστημίου μέρη.

— Παρατηρήσας ὅτι ἐκοιμώμην, ἐνηκολούθησεν ὁ Ζεβάν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, δὲν ἠθέλησε νά μ' ἐξυπνήσῃ. Ἀλλ' ὅποια ἀφροσύνη νά περιφέρεται τοιαύτην ὥραν τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, αὐτῆς τῆς καταπραμμένης πόλεως. ἡ ὅποια εἶνε πλήρης κακούργων καὶ ληστῶν!.. Εἶνε μεσονύκτιον... ὅλοι κοιμῶνται... Καὶ ἐγὼ μὲν ἤσυχος ἐδῶ, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρου, τίς οἶδε, ποῦ εὕρισκεται ἢ ποῦ κίνδυνον διατρέχει ἤδη... Ἄ! ἐμπρός! πρέπει νά μεταβῶ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου μου.

Καί, ἐνδυθεὶς ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἔλαβε τὰ ὄπλα του καὶ ἠτοιμάζετο νά ἐξέλθῃ.

— Ἀλλά, ἐσκέφθη, ἂν αὐτὸς ὁ γέρω Βισκορνὲ ἤρνετο νά μοι ἀνοίξῃ τὴν θύ-

ραν, διότι εἶνε ἀργά; Διάβολε! ἂν ἀντισταθῇ, θά τον φονεύσω!.. θά ἔκαμνα καὶ μίαν εὐεργεσίαν εἰς τὴν σύζυγόν του... Ἄχ! Ἰκωβίνα, γλυκεῖά μου φίλη, δὲν θά δυνηθῶ λοιπὸν ποτε νά σ' εἶπω πόσον μοι ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τὸ ὠραῖον καὶ θελκτικὸν πρόσωπόν σου; Ἄλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται... πρέπει νά σπεύσω.

Καί, ἀνοίξας ἡρέμα τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, κατέβη τὴν κλίμακα ἀκροποδητή, ἵνα μὴ προξενήσῃ θόρυβον.

— Ἐξαίρετα! εἶπε, φθάσας εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ ξενοδοχείου, ὅλοι κοιμῶνται... καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη τοῦ Βισκορνέ... ὁ ἀνοίξω μόνος τὴν θύραν.

Ὁ Ζεβάν ἦτο ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ὅτε ἄλλη τις θύρα ἠνεφέθη ἑλαφρῶς καὶ ἐφάνη πῶς ἀμυδρόν.

— Διάβολε! ἐσκέφθη ὁ ποιητής, κρυπτόμενος εἰς τὴν σκιάν, θά εἶνε βέβαια ὁ Βισκορνέ... Ἄν μ' ἴδῃ εἰς τοιαύτην ὥραν, θά ὑποθέσῃ ἀνμφιβόλως τίποτε κακὸν διὰ τὴν σύζυγόν του... Ἐν τούτοις τὸ πῶς προὔχῳρει πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Ζεβάν ἐκρύβη ὀπισθεν αὐτῆς.

— Μία γυνή!... ἐπιθύρισε τεθαμβωμένος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ λυχνία ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς ἀγνώστου.

— Ἡ Ἰκωβίνα! εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἡ Ἰκωβίνα!... ποῦ ἔρα γε πηγαίνει;

Ἡ Ἰκωβίνα ἤρξατο καταβαίνουσα τὴν κλίμακα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Ζεβάν, κρυπτόμενος κάτωθι τῆς κλίμακος τῶρα θά ἴδῶ τί συμβαίνει.

Καὶ μάλιστα ἡ Ἰκωβίνα κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς ἰσογείου αἰθούσης, ὁ Ζεβάν ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, καί, προχωρῶν ἀκροποδητή, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὅποιαν ἡ Ἰκωβίνα ἀφῆκεν ἡμικλειστον.

Ἡ νεαρὰ γυνή, φθάσα εἰς τι κιβώτιον, τοποθετημένον ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ χρησιμεύον ὡς γραφεῖον, ἠνέφξεν αὐτό, καὶ καθήσασα παρ' αὐτῷ, ἤρξατο νά γράφῃ μετὰ ταχύτητος.

— Τί ἔρα γε νά γράφῃ; εἶπεν ὁ Ζεβάν, παρατηρῶν αὐτὴν προσεκτικῶς, αὐτὸ εἶνε περίεργον!.. Ἐν τούτοις πρέπει νά ἐξέλθω ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν... πρέπει νά τῇ ὁμιλήσω... Ναι! ἀλλ' ἄμα μ' ἴδῃ, θά φωνάξῃ... καὶ αἱ φωναὶ τῆς θά ἐξυπνίσουν τὸν Βισκορνὲ καὶ τοὺς ὑπηρετάς του... Καὶ ὁμῶς πρέπει νά τῇ ὁμιλήσω... Πῶς νά κάμω;... Ἄ! ἐσκέφθη, ἑλαφρὸς θόρυβος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξανόμενος, δύναται νά ἐπιτύχῃ ὅτι ἐπιζητῶ.

Καί, ὀπισθεν τῆς θύρας πάντοτε κρυπτόμενος, ἤρξατο νά ξέῃ αὐτὴν ἑλαφρῶς.

Ἡ Ἰκωβίνα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ ποιητής, ἡ προσοχή της ἀπεσπάσθη... Τῶρα ὁ θόρυβος ἀπαιτεῖται ἰσχυρότερος...

Ἡ νεαρὰ γυνή ἐγκατέλειπε τότε τὴν θέσιν της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὁποῦ ἤκούετο ὁ θόρυβος.

— Διάβολε! ἐσκέφθη ὁ Ζεβάν, εἶνε γενναία ὅσον δὲν ἡλπίζον...

— Ποῖος εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἰκωβίνα διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ἐγὼ, φίλη μου, ἐγὼ, ὁ Ζεβάν... εἶπεν ὁ ποιητής εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἶθουσαν. Ἄν κατὰ τύχην ἡ παρουσία μου σὰς δυσάρεστῃ, δύναμαι...

— Ἄ! ὄχι, κύριε, ὄχι, διέκυψεν αὐτὸν ἡ Ἰκωβίνα, ἀπεναντίας εἶμ' εὐτυχής, διότι σας βλέπω!.. διὰ τελευταίαν φοράν...

— Διὰ τελευταίαν φοράν εἶπες; Ἰκωβίνα.

— Δυστυχῶς, ναι.

— Ἀστειεύεσαι;

— Δὲν μ' εἶδες πρὸ ὀλίγου γράφουσαν ἐπιστολὴν τινα;

— Ναι.

— Ἦτο διὰ σέ. Αὔριον τὴν πρώτην θά σοὶ τὴν ἐνεχειρίζον.

— Καὶ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή αὐτή;

— Ἡξέυρεις ὅτι ὁ Βισκορνὲ εἶνε ζηλότυπος.

— Τοῦτο εἶνε δικαίωμα του.

— Γνωρίζεις ἐπίσης ὅτι μ' ἐπιβλέπει.

— Εἶνε καθῆκόν του.

— Τὰ φλογεῶά σου βλέμματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἐδυνάμην ν' ἀντιστῶ, δὲν διέφυγον οὐδόλως τὴν προσοχὴν του.

— Ἰκωβίνα, εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι μὲ ἀγαπᾷ; ἀνέκραξε περιπαθῶς ὁ Ζεβάν, ἀρπάσας τὰς χεῖρας τῆς νεαρῆς γυναικός.

— Δὲν ἠξέυρω ἂν σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ' ἠξέυρω ὅτι εἶσαι ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη διὰ τὴν θέσιν μου καὶ ὅστις ἠννόησε τί ὑποφέρω, συζῶσα μετ' ἀγενοῦς ἀνθρώπου, ἀγνωστούς τί ἐστὶν εὐτυχία διὰ μίαν σύζυγον!

— Ἀχ! Ἰκωβίνα, πόσον σὲ ἀγαπῶ!

— Ἀλλως τε, ἐπανελάθει ἡ Ἰκωβίνα σταθερῶς, θά σοι εἶπω τὰ πάντα, διότι δὲν θά σ' ἐπαινῶ πλέον;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

— Ὁ Βισκορνὲ μ' εἶπεν ἀπόψε ὅτι αὔριον θά σας ἀποπέμψῃ, σὲ καὶ τὸν Ὀλιβιέρου.

— Θεέ μου!

— Καὶ ὅτι τίποτε, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ στρατάρχης, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ διάβολος θά ἐδύνατο νά μετατρέψῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— Ὡ! τοῦτο εἶνε λυπηρὸν, πραγματικῶς.

— Βλέπεις ἔως ποῦ φθάνει ἡ ζηλοτυπία του!..

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν δύναμεθα νά μένωμεν πλέον ἐδῶ ἀκουσίως αὐτοῦ, ἐπιθύρισε ὁ Ζεβάν σκεπτόμενος, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον δὲν εἶμεθα ἐξ ἐκείνων τῶν πελατῶν του, οἱ ὅποιοι ἐξουδεύουσιν ἀφειδῶς τὰ χρήματά των... Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σχεδὸν λεπτόν... Ἀλλά, φίλη μου, θά σε βλέπω συχνά. Θά μείνωμεν εἰς Παρισίους.

— Ἀχ! Ζεβάν, θά μὲ λησμονήσῃς!

— Ποτέ!

— Ἐνόσῳ ἔμενες πλησίον μου καὶ ἤκουον τὴν γλυκεῖαν φωνήν σου, ἠσθάνομην

εἰς τὰ στήθη μου χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἐλθμονόου πρὸς στιγμήν τὰς θλίψεις τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς μου! . . . Ἦδη, σοῦ ἀναχωροῦντες, αἰσθάνομαι τὴν λύπην πιέζουσιν τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἐξηκολούθησεν ἀπομάσσοσα ἐν δάκρυ, τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἐπὶ τῆς παρεῖξ της, θὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας διήλθον ὅτε ἦσο πλησίον μου.

— Ἰακωβίνα μου, διατί κλαίεις ;

— Ὅχι, δὲν κλαίω πλέον, Ζεβάν. Ὑπαγε . . . Ἡ τύχη ἠθέλησεν ὥστε νὰ σ' ἴδω τὴν νύκτα ταύτην καὶ νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα . . . Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου . . . Ὅθ' ἡμῖ πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη φίλη σου, εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ διαφυλάτῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς καὶ τρισυλβίους.

— Ἀχ! Ἰακωβίνα, πόσον σε ἀγαπῶ . . .

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε ;

— Οὐτε καὶ ἐγὼ γνωρίζω. Τόση λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ! . . . Τί θὰ εἴπη ἄρα γε ὁ ἀδελφός μου Ὀλιβιέρους ;

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν ὄρατον νέον ;

— Ἐάν τὸν ἀγαπῶ! . . . Οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν . . . Ἡ μήτηρ μου τὸν ἀνέθεψε. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν εἰς Παρισίους, ἡμέραν τινα μοὶ εἶπε: «Ζεβάν, θὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὅποιος αἰσχρῶς ἐδολοφονήθη. Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσης;» «Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σε ἀκολουθήσω, ἀδελφέ μου;» τῷ ἀπήντησα. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ Παρισίους . . . Ἦδη δὲ, καὶ ἂν συμβῆ, θὰ σε ἀγαπῶ πάντοτε, Ἰακωβίνα . . .

Ἰσχυρὸς τις κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν, διακόψας τὸν ἐρωτόληπτον ποιητὴν.

— Κύριε Βισκορνέ, εἶπε φωνὴ τις ἔξωθεν, ἀνοίξατέ μοι . . . Εἰμ' ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ὁ Ὀλιβιέρους! ἀνέκραξε χαίρων ὁ Ζεβάν.

— Ὁ φίλος σου! εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἴδῃ, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετ' ὀλίγον, συνομιλοῦσαν μ' ἐσὲ εἰς τοιαύτην ὥραν. Ἴδού! εἰς ἐκείνην τὴν συρτοθήκην θὰ εὕρῃς τὸ κλειδίον τῆς θύρας . . . Ἀνοίξον . . . Ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου . . .

— Ὅθ' σ' ἐπαινίδω, Ἰακωβίνα ;

— Ναί.

— Εἰς πρώτην μου πρόσκλησιν ;

— Ἐάν ποτε λάβῃς τὴν ἀνάγκην μου, σοὶ το ὀρκίζομαι.

— ὦ! προσφιλὴς μου Ἰακωβίνα, ὑγίαινε!

Δεύτερος κρότος ἰσχυρότερος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Ζεβάν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— ὦ! κύριε Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους εἰσερχόμενος, πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι πολὺ, διότι σὰς διέκοψα τὸν ὕπνον σας . . . Ζεβάν! . . . εἶσαι σὺ!

— Ναί, ἐγώ. Ἠρχόμην εἰς ἀναζήτησίν σου, ὅτε . . .

— Τί ;

— Ἄ; ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας. Θὰ σοὶ διηγηθῶ πολλὰ πράγματα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Εὐαρεστήθητε νὰ λαλεῖτε μᾶλλον χαμηλοφώνως, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ πάντοτε ἥρεμος. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης λησμονεῖ, ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς εὐπατρίδην, πρὸς ἀγαθὸν ὑπὴρέτην.

Ὁ δούξ ἤρχισε νὰ γελᾷ σπασμωδικῶς.

— Πρὸς ἀγαθὸν ὑπὴρέτην τοῦ βασιλέως! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσορώ ἀπαθὴς ὅσον καὶ πρὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης.

Ὁ δούξ ἐσταμάτησε μετὰ ταύτην μόνην τὴν φράσιν.

— Τί ἐννοεῖτε ; ἐψιθύρισε.

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ μετὰ πραότητος καὶ σεβασμοῦ, ὅτι, ἐάν ὁ ἐξοχώτατος ἤθελε νὰ μου ἀκούσῃ, ἤθελεν ἐννοήσαι, ὅτι ἠδυνάμην νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ἀφοῦ ἐπίσης ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἤθελε νὰ τὴν λάβῃ.

Ὁ δούξ οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντειπῇ, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ τσοσύτῃ τόλμῃ.

— Ἴδού ἡ δικαιοδοσίαν μου, εἶπε ταπεινῶς ὁ μέγας κυνηγός· ἡγάπων ἐμμανῶς τὴν δεσποινίδα δὲ Μεριδὸρ . . .

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἡγάπων! ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετ' ἀνεκφράστου ἀξιοπρεπειᾶς.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε, ὅτι εἴσθε κύριός μου, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδὸρ δὲν σὰς ἡγάπα.

— Καὶ ἡγάπα σέ ;

— Ἰσως, ἐψιθύρισε ὁ Μονσορώ.

— Ψεῦδεςαι! ψεῦδεςαι! μετεχειρίσθης βίαν, ὡς ἐγώ. Πλὴν ἐγώ, ὁ κύριος, ἀπέτυχον, ἐνῶ σὺ, ὁ θεράπων, ἐπέτυχες, διότι ἐγὼ ἔχω μόνην τὴν ἰσχύν, ἐνῶ σὺ εἶχες τὴν προδοσίαν.

— Ἐξοχώτατε, ἠρώμην αὐτῆς.

— Τί μέλλει μοι ;

— Ἐξοχώτατε . . .

— Ἀπειλεῖς, ἔχιδνα ;

— Ἐξοχώτατε! προσέξατε! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ μέλλουσα νὰ ἐφορμήσῃ τίγρις. Ἠρώμην αὐτῆς, δὲν εἶμαι δ' ἐκ τῶν θεραπευτῶν σας, ὡς πρὸ μικροῦ εἶπετε. Ἡ σύζυγός μου ἀνήκει εἰς ἐμέ, ὡς μοι ἀνήκουσι τὰ κτήματά μου· οὐδεὶς δύναται νὰ μοι τὴν ἀφαιρέσῃ, οὐδ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Ἠθέλησα νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἔλαβον.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὀρμήσας νὰ λάβῃ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦν κωδωνίσκον· τὴν ἔλαβες, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀποδώσεις.

— Πλανάσθε, ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Μονσορώ, ὀρμήσας ἐπίσης πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπως ἐμποδίστῃ τὸν πρίγκηπα τοῦ νὰ σημάνῃ. Ἀποβάλετε τὴν πονηρὰν σέψιν τοῦ νὰ με βλάψῃτε, διότι ἐάν ἐκαλεῖτε

βοήθειαν, ἐάν με προσεβάλλετε δημοσίως . . .

— Ὁ ἀποδώσεις ἐκείνην τὴν γυναῖκα, σοὶ λέγω.

— Νὰ τὴν ἀποδώσω, πῶς ; . . . Εἶναι σύζυγός μου, συνεζεύχθη αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μονσορώ ἠλιπίεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φράσεως ταύτης, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἐγκατέλιπε τὸ ὄργιον ὕφος του.

— Ἐάν ἦναι σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπε, θὰ τὴν ἀποδώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

— Ἠξεύρει, λοιπὸν, τὰ πάντα ; ἐψιθύρισε ὁ Μονσορώ.

— Ναί, ἤξεύρω τὰ πάντα. Ὁ ἀκυρώσεις τὸν γάμον, θὰ τὸν ἀκυρώσω ἐγώ. ἐάν ἐτι ἦναι τετελεσμένος ἐνώπιον πάντων τῶν θεῶν, οἵτινες ἐβάσιλευσαν εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἄ! ἐξοχώτατε, βλασφημεῖτε, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Αὔριον, ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδὸρ θέλει ἀποδοθῆ εἰς τὸν πατέρα της, σὺ δὲ θέλεις ἀναχωρήσει εἰς τὴν ἐπιβληθησομένην σοὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐξορίαν. Μετὰ μίαν ὥραν, θέλεις πωλήσει τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Ἴδού οἱ ὄροι μου, ἀλλως, πρόσεξον ὑπὸς, θέλω σὲ συντρίψει, ὡς συντρίβω καὶ τὴν ὑελον.

Ὁ πρίγκηψ, λαβὼν κρυστάλλινον ποτήριον, δῶρον τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας, ἐξηκόντισεν αὐτὸ κατὰ τοῦ Μονσορώ, ὅστις ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ.

— Δὲν θ' ἀποδώσω τὴν γυναῖκα, οὔτε θὰ πωλήσω τὸ ἀξίωμα μου καὶ θὰ μείνω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, τρέχων πρὸς τὸν ἐξεστηκότα Φραγκίσκον.

— Διατί . . . κατηραμένε ;

— Διότι θέλω ζητήσαι χάριν παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, παρὰ τοῦ ἐκλεχθέντος εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἀγίας Γενοβέφας βασιλέως, ὁ δὲ νέος ἡγεμὼν, ὁ ὅσον εὐγενὴς καὶ ὅσον εὐτυχὴς ἐκ τῆς προσφύτου θεῖας εὐνοίας, δὲν θέλει ἀποκρούσει τὸν πρῶτον ἰκετεύοντα αὐτόν.

Ὁ Μονσορώ ἐτόνιζεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς τρομερὰς ταύτας λέξεις· τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του μετεδίδετο, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰς τὴν φράσιν του.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπίσης ὠχρίασεν, ἀπεσύρθη ἐν βῆμα καὶ παρετήρησεν ὅπισθεν τοῦ καλύπτοντος τὴν θύραν παραπετάσματος, εἶτα δὲ, λαβὼν τὸν Μονσορώ ἀπὸ τῆς χειρός, εἶπεν αὐτῷ, διακοπτόμενος μετὰ πᾶσαν λέξιν, ὡς ἐάν εἶχον ἐξαντληθῆ αἱ δυνάμεις του :

— Καλὰ . . . καλὰ . . . ἀκόμη . . . ὑποβαλέτέ μοι . . . τὴν παράκλησίν σας μᾶλλον χαμηλοφώνως . . . σὰς ἀκούω.

— Θέλω λαλήσαι ταπεινῶς, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν αἴφνης τὴν ἡρεμίαν του, ὡς προσήκει εἰς τὸν ταπεινὸν θεράποντα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

Ὁ Φραγκίσκος περιῆλθε βραδέως τὸν εὐρὺν θάλαμον, ἀφικόμενος δὲ πλησίον τῆς θύρας, παρετήρησεν ἐπισταμένως ὅπισθεν τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν παραπετάσματος, διότι ἐφαίνετο μὴ πιστεύων, ὅτι ἐκείναι αἱ λέξεις δὲν εἶχον ἀκουσθῆ.

Δ. μ. λ.

